Мої ровесники вже дивляться туди,
У ті роки, з яких давно ми вийшли,
Де дзвінко так, мов трави із води,
Ростуть дівчата – молоденькі вишні.
Вони ідуть, упевнені в собі,
Несуть красу, літами не прибиту,
І вірять, що у світі голубім
Лише для них і посмішки, і квіти.
І що життя ось тільки почало
Свій тихий плин, і радість, і кохання...
Ну як їм знать, що все оце було,
Що все оце не вперше й не востаннє,
І що недовго зелені буять –
Вже серпень там, за рогом, дожидає,
Бо все в житті повинно одцвітать...
Але вони про це іще не знають.